

Arrest

nr. 289 048 van 17 mei 2023

in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker R.A.J.M. en diens echtgenote en thans verzoekster M.J.M.G., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 23 december 2022, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. Op 21 februari 2020 dienden verzoekers samen met de moeder van verzoeker E.Y.S.M., zijn broer A.A.S.M., zijn oom C.H.B., zijn tante E.X.M.B.? zijn neefje en zijn nichtje hun eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek nam de commissaris-generaal twee aparte beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent zijn activiteiten voor de bende MS. De Raad heeft verzoekers' beroep tegen die beslissingen verworpen bij arrest nr. X van 14 januari 2022.

Op 18 november 2022 dienden verzoekers huidig tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker vreest gedood te worden door bendes omdat hij El Salvador verliet en niet langer met hen samenwerkte. Verzoekers halen tevens aan te vrezen gearresteerd te worden in El Salvador in het kader van huidige noodtoestand in het land aangezien verzoeker kan worden beschouwd als een bendelid omwille van de taken die hij voor hen uitvoerde. Verzoeker haalt tevens aan dat ze hem als bendelid kunnen percipiëren omwille van zijn tatoeages. Ook verzoekster haalt aan vervolgd te worden omwille haar tatoeages en ook omdat zij in haar herkomstland als de vriendin van verzoeker bekendstaat. Verzoeker verklaart tevens dat hij tijdens zijn eerste beschermingsverzoek zijn vluchtrelaas niet volledig kon uiteenzetten en dat hij ook een moord moest plegen van de bende. Verzoeker gaat regelmatig naar een psycholoog, hij neemt geen medicatie.

Verzoekers leggen in het kader van huidig verzoek de volgende documenten neer: een begeleidend schrijven van hun advocaat, diverse toelatingen van het opvangcentrum voor psychologische consultaties en een brief van verzoeker zijn psycholoog.

3. De kernvraag is of de door verzoekers in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming bijgebrachte elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen worden op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien door het CGVS geen geloof werd gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker omtrent zijn activiteiten voor de bende MS. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 266 690 van 14 januari 2022;

(ii) het huidig verzoek om internationale bescherming van verzoekers betrekking heeft op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat ze uiteenzetten in het kader van hun eerste beschermingsverzoek waarvan de beoordeling reeds vaststaat. Verzoeker verklaarde namelijk dat hij onder druk van de bende MS-13 betrokken was bij een moord en dat de bendeleden hem bij terugkeer zouden vermoorden omdat hij El Salvador verliet en niet langer met hen samenwerkte. Ook verzoekster verwees naar de betrokkenheid van verzoeker bij een moord onder druk van de bende MS-13.

(iii) Door louter te volharden in hun vermeende problemen, slagen verzoekers er niet in de vastgestelde ongeloofwaardigheden ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is;

(iv) op basis van de beschikbare landeninformatie er in El Salvador geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een risico loopt om slachtoffer te worden van een willekeurige arrestatie in het kader van de noodtoestand in tegenstelling tot verzoekers vrees om slachtoffer ervan te worden. Ook louter omwille van het feit dat verzoekers tattoos hebben kan niet worden aangenomen dat ze slachtoffers zouden worden van een willekeurige arrestatie in het kader van de huidige noodtoestand in El Salvador. Hoewel verzoekers over bepaalde profielen beschikken brengen ze geen andere individuele en concrete elementen aan om hun vrees of risico van willekeurige arrestatie bij terugkeer aannemelijk te maken, noch blijkt uit hun verklaringen dat ze ooit al problemen hebben gehad bij de Salvadoraanse autoriteiten: zij werden immers nog nooit gearresteerd of werden nog nooit veroordeeld geweest, noch kenden ze problemen met de Salvadoraanse autoriteiten. Bovendien heeft verzoeker geen problemen noch samenwerking met een bende aannemelijk gemaakt, daar zijn verklaringen in dit verband ongeloofwaardig werden bevonden;

(v) verzoekers verklaringen over hun gezondheidsproblemen houden geen verband met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien laat verzoeker na om uit te leggen waarom hij in El Salvador geen beroep zou kunnen doen op psychologische hulp;

(vi) de door verzoekers neergelegde documenten werpen geen ander licht op de beoordeling van de commissaris-generaal;

(vii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoekers louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Verzoekers hebben in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

(viii) op basis van actuele landeninformatie blijkt dat er actueel geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in El Salvador waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers geen informatie aanbrengen waaruit het tegendeel zou blijken.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker betoogt vooreerst dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft gesteld dat hij geen procedurele noden heeft. Hij zet uiteen dat de verwerende partij geen rekening houdt met bewijzen voorgelegd door hem in het kader van huidig verzoek waaruit blijkt dat verzoeker sinds november 2021 tweemaal per maand therapie volgt bij een psycholoog.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde bewijzen van consultaties bij een psycholoog geen enkele concrete informatie bevatten over zijn psychische problematiek. Met voorgelegde documenten toont verzoeker immers enkel aan dat hij de consultaties bij een psycholoog effectief heeft gevolgd, hetgeen niet wordt betwist, en dat het Rode Kruis opvangcentrum te Beveren hem financieel heeft bijgestaan. Verzoeker laat na concreet te duiden welke aandoening hem psychologisch kwetsbaar maakt waardoor hij bijzondere procedurele noden kan invoeren.

Daarnaast leest de Raad in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" in hoofde van verzoeker van 28 november 2022 (AD, stuk 6) dat hij op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordde.

Zoals de commissaris-generaal eveneens vaststelt, blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. De Raad voegt nog toe dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de persoonlijke onderhouden, doch dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoekers in het verzoekschrift aanhalen dat verzoekers ook ten tijde van het eerste beschermingsverzoek bijzondere procedurele noden had en deze niet werden gerespecteerd gedurende zijn persoonlijke onderhoud verwijst de Raad in het kader van verzoekers' eerste beschermingsverzoek naar zijn arrest nr. 266 690 van 14 januari 2022 dat met gezag van gewijsde is bekleed. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

8. Verzoekers wijzen er verder op dat ze niet werden gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekers op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat ze in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat ze hun nieuwe elementen in het kader van het huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het huidig verzoek werden aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers niet concretiseren welke specifieke elementen ze dan wel zouden hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

9. Verzoekers halen vervolgens in het verzoekschrift aan dat verzoekster met haar profiel van een jonge vrouw tot de extra kwetsbare groep behoort die regelmatig slachtoffers zijn van de bendegeweld in El Salvador.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen. De

Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”). Gelet op haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en bij gebrek aan andere elementen, slaagt verzoekster er evenwel niet in zulk risico te concretiseren dan wel aannemelijk maken. In casu brengt verzoekster geen concrete elementen bij. Ze verwijst enkel naar het gegeven dat ze jong is en tatoeages heeft.

10. Het Hof van Justitie hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35). De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32). Aldus valt de eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Salvadoraanse autoriteiten verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

11. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, herinnerde de Raad er in het kader van hun eerste verzoek bij arrest nr. 266 690 aan dat “enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).” Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld. Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “Salvador. Situation Sécuritaire” van 4 juli 2022, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Ook het rapport van de Overseas Security Advisory Council (OSAC) van 10 mei 2022 bevestigt dat de criminaliteit in El Salvador wordt gekenmerkt door gericht geweld (COI Focus, 4 juli 2022, p. 15). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden,

waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, is het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de COI Focus van 4 juli 2022 weliswaar blijkt dat een groot aantal moorden werd gepleegd tussen 25 en 27 maart 2022 in El Salvador, maar dat dit een uitzonderlijke en tijdelijke gebeurtenis blijkt te zijn (COI Focus, p. 8). Als reactie hierop werd de noodtoestand afgekondigd op 27 maart 2022, in het kader waarvan op grote schaal personen zijn gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes. Zo dit ook resulteerde in willekeurige arrestaties van onschuldigen en schendingen van mensenrechten van de betrokkenen (COI Focus, p. 14) kunnen deze acties niet worden gekwalificeerd als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie kan verder niet blijken dat de plotse toename van het aantal moorden in maart 2022 en de afkondiging van de noodtoestand die nog steeds van kracht is, gepaard gaat met een fundamentele wijziging van de aard van het bendegerelateerd geweld in El Salvador.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker van internationale bescherming is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekers brengen geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kan ombuigen.

12. De overige motieven in de bestreden beslissing, met name betreffende de situatie voor terugkerende Salvadoranen, die terecht zijn en determinerend, laten verzoekers ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

13. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

14. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, welke inhoudelijk overeenstemmen, dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

15. Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elke verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

16. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

17. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen lijken te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers lijken evenmin aangetoond te hebben dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen lijken hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin te kunnen leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

18. Het middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 april 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. De verzoekende partijen stellen dat men te weinig aandacht heeft naar het kwetsbaar profiel. Ze volgen 2 keer per maand therapie.”

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting betogen dat men te weinig aandacht heeft voor hun kwetsbaar profiel, zij in wezen verwijzen naar elementen die zij reeds in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Zij gaan echter geenszins *in concreto* in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen. Door ter terechtzitting op algemene wijze hun kritiek te uiten, dan wel te herhalen, te verwijzen naar hun verzoekschrift en in wezen louter te volharden zonder dat zij daadwerkelijk hun concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleren, brengen de verzoekende partijen geen concrete argumenten aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS